ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 21ης Ιουνίου 2006 *

Στην υπόθεση Τ-47/02,

Manfred Danzer, κάτοικος Linz (Αυστρία),

Hannelore Danzer, κάτοικος Linz,

εκπροσωπούμενοι αρχικώς από τους J. Hintermayr, M. Krüger, F. Haunschmidt, G. Minichmayr και P. Burgstaller και στη συνέχεια από τους J. Hintermayr, F. Haunschmidt, G. Minichmayr, P. Burgstaller, G. Tusek, T. Riedler και C. Hadeyer, δικηγόρους,

ενάγοντες-προσφεύγοντες,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από την M. Giorgi Fort και τον M. Bauer,

εναγομένου-καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

με αντικείμενο, αφενός, αγωγή αποζημιώσεως δυνάμει του άρθρου 288 ΕΚ, με αίτημα την αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν οι ενάγοντες-προσφεύγοντες (στο εξής: ενάγοντες) εξαιτίας της υποχρεώσεως δημοσιεύσεως ορισμένων πληροφοριών στους ετήσιους λογαριασμούς των εταιριών των οποίων είναι διαχειριστές, υποχρέωση η οποία απορρέει από το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ΄, της πρώτης οδηγίας 68/151/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1968, περί συντονισμού των εγγυήσεων που απαιτούνται στα κράτη μέλη εκ μέρους των εταιριών, κατά την έννοια του άρθρου 58, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ (ακολούθως άρθρου 58, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ και νυν άρθρου 48, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ), για την προστασία των συμφερόντων των εταίρων και των τρίτων με σκοπό να καταστούν οι εγγυήσεις αυτές ισοδύναμες (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/ 001, σ. 80), και το άρθρο 47 της τέταρτης οδηγίας 78/660/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1978, βασιζομένης στο άρθρο 54, παράγραφος 3, περίπτωση ζ΄, της Συνθήκης ΕΟΚ (ακολούθως άρθρο 54, παράγραφος 3, στοιχείο ζ΄, της Συνθήκης ΕΚ και νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 44, παράγραφος 2, στοιχείο ζ΄, ΕΚ), περί των ετησίων λογαριασμών εταιριών ορισμένων μορφών (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/ 002, σ. 17), και, αφετέρου, προσφυγή με αίτημα την αναγνώριση της ακυρότητας των προπαρατεθεισών διατάξεων,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, πρόεδρο, V. Tiili και O. Czúcz, δικαστές,
γραμματέας: I. Νάτσινας, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 16ης Νοεμβρίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο και ιστορικό της διαφοράς

1 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ΄, της πρώτης οδηγίας 68/151/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Μαρτίου 1968, περί συντονισμού των εγγυήσεων που απαιτούνται στα κράτη μέλη εκ μέρους των εταιριών, κατά την έννοια του άρθρου 58, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ (ακολούθως άρθρου 58, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ και νυν άρθρου 48, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ), για την προστασία των συμφερόντων των εταίρων και των τρίτων με σκοπό να καταστούν οι εγγυήσεις αυτές ισοδύναμες (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/ 001, σ. 80) (στο εξής: πρώτη οδηγία περί εταιριών), όπως ίσχυε κατά το χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση υποθέσεως, προβλέπει:

«1. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα ώστε η υποχρέωση δημοσιότητος των εταιριών να περιλαμβάνει τουλάχιστον τις ακόλουθες πράξεις και στοιχεία:

[...]

στ) τον ισολογισμό και τον λογαριασμό αποτελεσμάτων κάθε χρήσεως [...]».

2 Το άρθρο 6 της οδηγίας αυτής ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη προβλέπουν κατάλληλες κυρώσεις για την περίπτωση:

— ελλείψεως της δημοσιότητος του ισολογισμού και των λογαριασμών χρήσεως όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ΄.»

3 Το άρθρο 47, παράγραφος 1, της τέταρτης οδηγίας 78/660/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1978, βασιζομένης στο άρθρο 54, παράγραφος 3, περίπτωση ζ΄, της Συνθήκης ΕΟΚ (ακολούθως άρθρο 54, παράγραφος 3, στοιχείο ζ΄, της Συνθήκης ΕΚ και νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 44, παράγραφος 2, στοιχείο ζ΄, ΕΚ), περί των ετησίων λογαριασμών εταιριών ορισμένων μορφών (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/ 002, σ. 17, στο εξής: τέταρτη οδηγία περί εταιριών), όπως τροποποιήθηκε με την έβδομη οδηγία 83/349/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 1983 (ΕΕ 1983, L 193, σ. 1), προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Οι ετήσιοι λογαριασμοί νόμιμα εγκεκριμένοι, η ετήσια έκθεση διαχειρίσεως και το πιστοποιητικό ελέγχου των λογιστικών καταστάσεων δημοσιεύονται όπως προβλέπεται στην εθνική νομοθεσία κάθε κράτους μέλους, σύμφωνα με το άρθρο 3 της [πρώτης οδηγίας περί εταιριών].

Εντούτοις, τα κράτη μέλη μπορούν να επιτρέψουν τη μη δημοσίευση της ετησίας εκθέσεως διαχειρίσεως. Στην περίπτωση όμως αυτή η έκθεση θα είναι στη διάθεση του κοινού στην έδρα της εταιρίας. Αντίγραφο ή απόσπασμα της εκθέσεως αυτής πρέπει να είναι δυνατό να χορηγείται μετά από σχετική αίτηση. Το αντίτιμο για το αντίγραφο αυτό δεν πρέπει να υπερβαίνει το διοικητικό κόστος του.»

4 Τα άρθρα 9 και 10 και 22 ως 27 της οδηγίας αυτής περιγράφουν τα υποδείγματα διαρθρώσεως, αντίστοιχα, του ισολογισμού και του λογαριασμού αποτελεσμάτων, που θέτουν σε εφαρμογή τα κράτη μέλη. Τα άρθρα 43 ως 45 και 46 περιγράφουν, αντίστοιχα, το περιεχόμενο του προσαρτήματος και της εκθέσεως διαχειρίσεως.

5 Οι διατάξεις αυτές μεταφέρθηκαν στο αυστριακό δίκαιο με τον Rechnungslegungsgesetz (νόμο περί καταρτίσεως των λογαριασμών) (BGBl. 475/1990) και με τον EU-GesRÄG (νόμο για την τροποποίηση του δικαίου των εταιριών) (BGBl. 304/1996), με τους οποίους τροποποιήθηκαν ορισμένα άρθρα του Handelsgesetzbuch (αυστριακού Εμπορικού Κώδικα, στο εξής: HGB). Σύμφωνα με την τέταρτη οδηγία περί εταιριών, ο HGB προβλέπει διαφορετικό καθεστώς δημοσιότητας ανάλογα με το μέγεθος της εταιρίας.

6 Ο M. Danzer και η H. Danzer είναι, αντίστοιχα, διαχειριστής εταίρος της Dan-Küchen Möbelfabrik M. Danzer Gesellschaft mbH (στο εξής: Dan-Küchen Möbelfabrik) και διαχειριστής της Danzer Holding Gesellschaft mbH (στο εξής: Danzer Holding), και διαχειρίστρια των δύο αυτών εταιριών (στο εξής, από κοινού: εμπλεκόμενες εταιρίες).

7 Δεδομένου ότι οι ενάγοντες αρνήθηκαν κατ' επανάληψη να συμμορφωθούν προς την υποχρέωση δημοσιότητας των ετησίων λογαριασμών των εμπλεκομένων εταιριών, όπως επιβάλλει ο HGB, οι αρμόδιες αυστριακές αρχές τούς επέβαλαν χρηματικές ποινές. Κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, οι ενάγοντες κατέβαλαν εξ αυτού του λόγου ποσό 334 940 αυστριακών σελινιών (ATS), ήτοι 24 341,04 ευρώ, ενώ ήταν προβλέψιμη η επιβολή επιπλέον χρηματικών ποινών, ύψους 20 800 ευρώ.

8 Οι ενάγοντες προσέβαλαν τις πράξεις επιβολής ορισμένων εξ αυτών των χρηματικών ποινών ενώπιον των αρμοδίων αυστριακών δικαστηρίων. Οι προσφυγές των εναγόντων απορρίφθηκαν, μεταξύ άλλων, από το Oberlandesgericht Linz και το Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο της Αυστρίας) με δύο διατάξεις,

αντίστοιχα, της 20ής Ιουνίου και της 31ης Ιανουαρίου 2002. Με την ευκαιρία αυτή, το Oberster Gerichtshof έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι η επίμαχη αυστριακή νομοθεσία είναι συμβατή με το κοινοτικό δίκαιο και τα θεμελιώδη δικαιώματα, καθώς και τις αρχές της αντικειμενικότητας και της αναλογικότητας. Έκρινε επίσης ότι δεν έπρεπε να γίνει δεκτό το αίτημα των εναγόντων περί υποβολής στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αιτήσεως για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

9 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Φεβρουαρίου 2002, οι ενάγοντες άσκησαν την υπό κρίση αγωγή-προσφυγή (στο εξής: αγωγή).

10 Με διάταξη του προέδρου του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2003, ανεστάλη η διαδικασία στην υπό κρίση υπόθεση μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση του Δικαστηρίου επί των διαφορών των συνεκδικαζομένων υποθέσεων C-435/02 και C-103/03, μεταξύ της Springer AG, αφενός, και των Zeitungsverlag Niederrhein GmbH & Co. Essen KG και Hans-Jürgen Weske, αφετέρου, σύμφωνα με το άρθρο 77, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, λόγω της ομοιότητας των ζητημάτων που έθεταν οι υποθέσεις αυτές.

11 Με απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2004, περί συνθέσεως των τμημάτων του Πρωτοδικείου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο τρίτο τμήμα, στο οποίο, κατά συνέπεια, ανατέθηκε η εκδίκαση της υπό κρίση υποθέσεως.

12 Στις 23 Σεπτεμβρίου 2004, το Δικαστήριο αποφάνθηκε με διάταξη επί των προπαρατεθεισών υποθέσεων (διάταξη του Δικαστηρίου της 23ης Σεπτεμβρίου 2004, C-435/02 et C-103/03, Springer, Συλλογή 2004, σ. I-8663, στο εξής: διάταξη Springer).

13 Η διαδικασία στο πλαίσιο της παρούσας δίκης επαναλήφθηκε κατόπιν της εκδόσεως της διατάξεως Springer. Το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) κάλεσε τους διαδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους ως προς τη συνέχεια που θα έπρεπε να δοθεί στην υπό κρίση αγωγή. Οι διάδικοι υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους στις 22 και 26 Νοεμβρίου 2004.

14 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, κάλεσε τους ενάγοντες να απαντήσουν σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις. Το αίτημα αυτό ικανοποιήθηκε.

15 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικά τις θέσεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους υπέβαλε το Πρωτοδικείο κατά τη συνεδρίαση της 16ης Νοεμβρίου 2005.

16 Στο πλαίσιο αυτό, το Πρωτοδικείο σημείωσε την παραίτηση των εναγόντων από το αρχικό αίτημά τους περί αναγνωρίσεως της ακυρότητας των επίμαχων διατάξεων.

17 Οι ενάγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να υποχρεώσει το Συμβούλιο να καταβάλει, εντός δεκατεσσάρων ημερών, ποσό 24 341,04 ευρώ, υπό την επιφύλαξη αυξήσεως του ποσού αυτού·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

18 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να απορρίψει την αγωγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τους ενάγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επιχειρήματα των διαδίκων

19 Το Συμβούλιο, μολονότι δεν προέβαλε ρητώς ένσταση απαραδέκτου, αμφισβητεί το παραδεκτό της αγωγής λόγω του ότι, αφενός, αυτή σκοπεί ουσιαστικά στην ακύρωση του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ΄, της πρώτης οδηγίας περί εταιριών και του άρθρου 47 της τέταρτης οδηγίας περί εταιριών (στο εξής: επίμαχες διατάξεις) και, αφετέρου, οι ενάγοντες όφειλαν, πριν προσφύγουν στο Πρωτοδικείο, να αναμείνουν την εκδίκαση της προσφυγής που κατέθεσαν ενώπιον του Oberster Gerichtshof κατά των χρηματικών ποινών τις οποίες τους είχε επιβάλει το Landesgericht Linz (Περιφερειακό Πρωτοδικείο του Linz). Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, στην περίπτωση κατά την οποία ένας ιδιώτης φρονεί ότι θίγεται από την εφαρμογή κοινοτικής νομοθετικής πράξεως την οποία θεωρεί παράνομη, έχει τη δυνατότητα, όταν η εφαρμογή της πράξεως ανατίθεται στις εθνικές αρχές, να αμφισβητήσει, επ' ευκαιρία της εφαρμογής αυτής, το κύρος της πράξεως ενώπιον εθνικού δικαστηρίου στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ αυτού και της εθνικής αρχής. Το δικαστήριο αυτό μπορεί, ή ακόμη οφείλει, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), να υποβάλει

στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα περί του κύρους της επίμαχης κοινοτικής πράξεως. Εντούτοις, η ύπαρξη της προσφυγής αυτής δεν μπορεί να εξασφαλίσει κατ' αποτελεσματικό τρόπο την προστασία των ενδιαφερομένων ιδιωτών παρά μόνον εφόσον μπορεί να καταλήξει σε αποκατάσταση της προβαλλομένης ζημίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Απριλίου 1984, 281/82, Unifrex κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1984, σ. 1969, σκέψη 11).

20 Στην προκειμένη περίπτωση, όμως, αν το Δικαστήριο, κατόπιν υποβολής από το Oberster Gerichtshof αιτήσεως εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, κήρυσσε άκυρες τις επίμαχες διατάξεις, τότε το αιτούν δικαστήριο θα όφειλε να ακυρώσει τις επίμαχες χρηματικές ποινές, οπότε η υπό κρίση αγωγή θα καθίστατο άνευ αντικειμένου.

21 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Συμβούλιο αναγνώρισε εντούτοις ότι οι ενάγοντες εξάντλησαν όλα τα διαθέσιμα στην Αυστρία ένδικα μέσα, δεδομένου ότι το Oberster Gerichtshof απέρριψε, με διάταξη της 31ης Ιανουαρίου 2002, το αίτημά τους περί ακυρώσεως ορισμένων χρηματικών ποινών και διευκρίνισε, με την ευκαιρία αυτή, ότι δεν έκανε δεκτό το αίτημα των εναγόντων περί υποβολής προδικαστικού ερωτήματος ως προς το κύρος των επίμαχων διατάξεων.

22 Το Συμβούλιο, εντούτοις, εμμένει στην αμφισβήτηση του παραδεκτού της αγωγής στο μέτρο που αυτή σκοπεί, κατ' ουσίαν, στην εκ μέρους του Πρωτοδικείου γενική αναγνώριση του παράνομου χαρακτήρα των επίμαχων διατάξεων, την οποία θα πρέπει να λάβουν υπόψη οι αυστριακές αρχές και ο κοινοτικός νομοθέτης. Αυτό, όμως, δεν μπορεί, κατά το Συμβούλιο, να αποτελεί αντικείμενο αγωγής αποζημιώσεως.

23 Οι ενάγοντες παρατηρούν ότι οι χρηματικές ποινές που επιβλήθηκαν από το Landesgericht Linz, τις οποίες επικαλούνται στο πλαίσιο της υπό κρίση αγωγής, επικυρώθηκαν από το Oberster Gerichtshof και ήδη εισπράχθηκαν. Επιπλέον, τα κράτη μέλη δεν διέθεταν, κατά τους ενάγοντες, κανένα περιθώριο εκτιμήσεως κατά τη μεταφορά των ανεπιφύλακτων διατάξεων της πρώτης και της τέταρτης οδηγίας

περί εταιριών, οπότε η επιβολή της υποχρεώσεως δημοσιότητας που θίγει τους ενάγοντες καταλογίζεται στην Κοινότητα, ακόμη και αν οι επίμαχες χρηματικές ποινές επιβλήθηκαν βάσει των σχετικών αυστριακών διατάξεων.

24 Τέλος, οι ενάγοντες εκτιμούν ότι, εφόσον τα αρμόδια αυστριακά δικαστήρια αρνήθηκαν να υποβάλουν στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα ως προς το κύρος των επίμαχων διατάξεων, μολονότι όφειλαν να υποβάλουν και παρότι το κύρος των επίμαχων διατάξεων μπορεί ευλόγως να τεθεί υπό αμφισβήτηση, τα δικαιώματά τους μπορούν να εξασφαλισθούν αποτελεσματικά μόνο διά της ασκήσεως της υπό κρίση αγωγής. Οι ενάγοντες υποστηρίζουν, συναφώς, ότι η παραπομπή του Oberlandesgericht Linz και του Oberster Gerichtshof, στις διατάξεις με τις οποίες απορρίφθηκε η προσφυγή των εναγόντων, στην απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Δεκεμβρίου 1997, C-97/96, Daihatsu Deutschland (Συλλογή 1997, σ. I-6843), είναι αλυσιτελής στην προκειμένη περίπτωση. Οι ενάγοντες συνάγουν από το σύνολο των προεκτεθέντων ότι, αν και η αγωγή αποζημιώσεως ενώπιον του κοινοτικού δικαστή έχει επικουρικό χαρακτήρα σε σχέση με τα εθνικά ένδικα μέσα, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτή, λαμβανομένου υπόψη του ότι τα εν λόγω ένδικα μέσα δεν εξασφαλίζουν αποτελεσματικά την προστασία των δικαιωμάτων τους, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1986, 175/84, Krohn κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 753, και της 30ής Μαΐου 1989, 20/88, Roquette frères κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 1553).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

25 Καταρχάς, το Συμβούλιο προέβαλε, κατ' ουσίαν, δύο ενστάσεις απαραδέκτου που στηρίζονται, αντίστοιχα, στη μη εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων που διέθεταν οι ενάγοντες και στο ότι η υπό κρίση αγωγή αποζημιώσεως σκοπεί, στην πράξη, στην ακύρωση των επίμαχων διατάξεων.

26 Όσον αφορά το πρώτο από τα στοιχεία αυτά, το Συμβούλιο παραδέχθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι δεν συνιστούσε πλέον βάσιμο λόγο ενστάσεως, δεδομένου ότι η στρεφομένη κατά των χρηματικών ποινών προσφυγή των εναγόντων απορρίφθηκε από το Oberster Gerichtshof, όπως προκύπτει άλλωστε από τα συνημμένα στο υπόμνημα απαντήσεως. Επομένως, τα επιχειρήματα του Συμβουλίου που σκοπούν στην απόρριψη της αγωγής λόγω μη εξαντλήσεως των εθνικών ενδίκων μέσων πρέπει να απορριφθούν.

27 Όσον αφορά, όμως, το δεύτερο στοιχείο που προβάλλει το Συμβούλιο, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η στηριζόμενη στο άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ αγωγή αποτελεί αυτοτελές μέσο παροχής έννομης προστασίας, το οποίο επιτελεί ιδιαίτερη λειτουργία στο πλαίσιο των μέσων παροχής έννομης προστασίας, η δε άσκησή της εξαρτάται από προϋποθέσεις που έχουν τεθεί λαμβανομένου υπόψη του ειδικού της αντικειμένου. Διαφέρει από την προσφυγή ακυρώσεως, καθόσον αποσκοπεί όχι στην εξαφάνιση κάποιου συγκεκριμένου μέτρου αλλά στην αποκατάσταση της ζημίας την οποία προκάλεσε ένα κοινοτικό όργανο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 2ας Δεκεμβρίου 1971, 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 1025, σκέψη 3, Krohn κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 24, σκέψεις 26 και 32, και της 17ης Μαΐου 1990, C-87/89, Sonito κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-1981, σκέψη 14). Η αρχή της αυτοτέλειας της αγωγής αποζημιώσεως, στηρίζεται συνεπώς στη λόγω του αντικειμένου της διάκρισή της από την προσφυγή ακυρώσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 2000, Τ-178/98, Fresh Marine κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3331, σκέψη 45).

28 Επ' αυτής της βάσεως κρίθηκε ότι, κατ' εξαίρεση, μια αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να κηρύσσεται απαράδεκτη όταν επιδιώκει, στην πράξη, την ανάκληση ατομικής πράξεως που έχει καταστεί απρόσβλητη, θα είχε δε ως αποτέλεσμα, αν γινόταν δεκτή, την εξαφάνιση των εννόμων αποτελεσμάτων της εν λόγω πράξεως (προπαρατεθείσα στη σκέψη 24 απόφαση Krohn κατά Επιτροπής, σκέψη 30· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 1995, Τ-514/93, Cobrecaf κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-621, σκέψη 59 και, προπαρατεθείσα στη σκέψη 27, Fresh Marine κατά Επιτροπής, σκέψη 50). Τούτο συμβαίνει ιδίως όταν η αγωγή αποζημιώσεως σκοπεί στην καταβολή ποσού το οποίο αντιστοιχεί ακριβώς στο ποσό που κατέβαλε ο ενάγων προς εκτέλεση της ατομικής αποφάσεως η οποία έχει καταστεί απρόσβλητη (προπαρατεθείσα στη σκέψη 24 απόφαση Krohn κατά Επιτροπής, σκέψη 33).

29 Στην προκειμένη περίπτωση, η αγωγή που άσκησαν οι ενάγοντες σκοπεί στην αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν εξαιτίας των χρηματικών ποινών που τους επιβλήθηκαν από τις αρμόδιες αυστριακές αρχές βάσει του εθνικού δικαίου που θεσπίσθηκε προς εφαρμογή των επίμαχων διατάξεων της πρώτης και της τέταρτης οδηγίας περί εταιριών. Οι ενάγοντες υπολογίζουν έτσι τη ζημία τους ακριβώς στο ύψος των χρηματικών ποινών που κατέβαλαν, δηλαδή 24 341,04 ευρώ, όπως επιβεβαίωσαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, προσθέτοντας ότι η αγωγή τους σκοπεί στην επιδίκαση αποζημιώσεως αντίστοιχης του ποσού αυτού. Επιβάλλεται η διαπίστωση, εξάλλου, ότι οι ενάγοντες δεν προβάλλουν καμία ζημία άλλη από τις συνέπειες που απορρέουν άμεσα και αποκλειστικά από την εκτέλεση των εν λόγω αποφάσεων.

30 Από τις περιστάσεις αυτές προκύπτει ότι οι ενάγοντες, με την υπό κρίση αγωγή αποζημιώσεως, σκοπούν στα αποτελέσματα που θα συνεπαγόταν η ακύρωση των αποφάσεων περί επιβολής χρηματικών ποινών των αρμοδίων προς αυτό εθνικών αρχών, κάτι που δεν συγκαταλέγεται στις αρμοδιότητες του Πρωτοδικείου. Από την προπαρατεθείσα στη σκέψη 28 νομολογία συνάγεται, συνεπώς, ότι η αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

31 Εξάλλου, αν υποτεθεί ότι οι επίμαχες διατάξεις μπορούν να θεωρηθούν ως άμεση αιτία των εν λόγω εθνικών αποφάσεων περί επιβολής χρηματικών ποινών, μολονότι το άρθρο 6 της πρώτης οδηγίας περί εταιριών ορίζει απλώς ότι τα κράτη μέλη πρέπει να προβλέπουν «κατάλληλες κυρώσεις» για την περίπτωση που οι οικείες εταιρίες δεν συμμορφώνονται με την υποχρέωση δημοσιότητας των ετήσιων λογαριασμών τους, η οποία επιβλήθηκε με την πρώτη και τέταρτη οδηγία περί εταιριών, και ότι επομένως οι ενάγοντες έχουν συμφέρον να αναγνωρισθεί ο παράνομος χαρακτήρας των εν λόγω επίμαχων διατάξεων, πρέπει να τονισθεί ότι η υπό κρίση αγωγή αποζημιώσεως δεν αποτελεί το κατάλληλο μέσο για τον σκοπό αυτό.

32 Συγκεκριμένα, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, στην περίπτωση κατά την οποία ένας ιδιώτης φρονεί ότι θίγεται από την εφαρμογή κοινοτικής

νομοθετικής πράξεως την οποία θεωρεί παράνομη, έχει τη δυνατότητα, όταν η εφαρμογή της πράξεως ανατίθεται στις εθνικές αρχές, να αμφισβητήσει, επ' ευκαιρία της εφαρμογής αυτής, το κύρος της πράξεως ενώπιον εθνικού δικαστηρίου στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ αυτού και της εθνικής αρχής. Το δικαστήριο αυτό μπορεί, ή ακόμη οφείλει, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 234 ΕΚ, να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα περί του κύρους της επίμαχης κοινοτικής πράξεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου Unifrex κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 19, σκέψη 11, και της 29ης Σεπτεμβρίου 1987, 81/86, De Boer Buizen κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3677, σκέψη 9· απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1995, T-167/94, Nölle κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2589, σκέψη 35).

33 Στην προκειμένη περίπτωση, λαμβανομένου υπόψη του ότι οι ενάγοντες, τελικά, επιδιώκουν την ακύρωση των εθνικών αποφάσεων για τον λόγο ότι αυτές στηρίχθηκαν στις διατάξεις του αυστριακού δικαίου που θεσπίσθηκαν προς εφαρμογή των κατά τους ενάγοντες παρανόμων διατάξεων της πρώτης και τέταρτης οδηγίας περί εταιριών, οι οποίες συνιστούν κοινοτικές νομοθετικές πράξεις γενικής ισχύος, πρέπει να θεωρηθεί ότι, στο σύστημα των μέσων παροχής έννομης προστασίας που προβλέπει η Συνθήκη, το πρόσφορο ένδικο μέσο συνίσταται στο να ζητηθεί από το εθνικό δικαστήριο στο οποίο ασκήθηκε προσφυγή κατά των αποφάσεων αυτών να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα για την εκτίμηση του κύρους των επίμαχων διατάξεων, καθόσον το Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να διαπιστώσει το ανίσχυρο, ενδεχομένως, κοινοτικής πράξεως (βλ., στην κατεύθυνση αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Μαρτίου 2000, C-6/99, Greenpeace France κ.λπ., Συλλογή 2000, σ. I-1651, σκέψη 54).

34 Το γεγονός, το οποίο επικαλούνται οι ενάγοντες, ότι τόσο το Oberlandesgericht Linz όσο και το Oberster Gerichtshof απέρριψαν τα σχετικά αιτήματά τους δεν είναι αφεαυτού ικανό να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα.

35 Αντιθέτως, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο της θεσπισθείσας από το άρθρο 234 ΕΚ συνεργασίας μεταξύ του Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων, εναπόκειται αποκλειστικώς στο εθνικό δικαστήριο, το οποίο έχει επιληφθεί της διαφοράς και φέρει την ευθύνη της μέλλουσας να εκδοθεί δικαστικής αποφάσεως, να εκτιμήσει,

λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιομορφίες της υποθέσεως, τόσο την αναγκαιότητα μιας προδικαστικής αποφάσεως για την έκδοση της δικής του αποφάσεως όσο και το λυσιτελές των ερωτημάτων που υποβάλλει στο Δικαστήριο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 2001, C-379/98, PreussenElektra, Συλλογή 2001, σ. I-2099, σκέψη 38, της 27ης Φεβρουαρίου 2003, C-373/00, Adolf Truley, Συλλογή 2003, σ. I-1931, σκέψη 21, και της 12ης Απριλίου 2005, C-145/03, Keller, Συλλογή 2005, σ. I-2529, σκέψη 33).

36 Βεβαίως, όταν εγείρεται ένα ζήτημα ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου ενώπιον εθνικού δικαστηρίου του οποίου οι αποφάσεις δεν υπόκεινται σε ένδικα μέσα του εσωτερικού δικαίου, το δικαστήριο αυτό, καταρχήν, οφείλει, κατά το άρθρο 234, τρίτο εδάφιο, ΕΚ, να υποβάλει στο Δικαστήριο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως. Εντούτοις, με την επιφύλαξη των συμπερασμάτων που προκύπτουν από την απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, C-224/01, Köbler (Συλλογή 2003, σ. I-10239), στην περίπτωση που η εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου παρίσταται τόσο προφανής, ώστε να μην υφίσταται περιθώριο εύλογης αμφιβολίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982, 283/81, CILFIT, Συλλογή 1982, σ. 3415, σκέψη 21), το δικαστήριο αυτό μπορεί, ως μόνο αρμόδιο να προβεί στην εν λόγω εκτίμηση, να μην υποβάλει στο Δικαστήριο ορισμένο ζήτημα ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου που ανέκυψε ενώπιόν του (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2005, C-495/03, Intermodal Transports, Συλλογή 2005, σ. I-8151, σκέψη 37).

37 Κατά μείζονα λόγο, το δικαστήριο αυτό δεν μπορεί να υποχρεωθεί να κάνει δεκτό κάθε αίτημα υποβολής προδικαστικού ερωτήματος περί εκτιμήσεως του κύρους κοινοτικής πράξεως, το οποίο υποβάλλεται ενώπιόν του. Συγκεκριμένα, δεν αρκεί να υποστηρίξει ένας διάδικος ότι η διαφορά θέτει ζήτημα κύρους κοινοτικής πράξεως, ώστε να υποχρεούται το οικείο δικαστήριο να δεχθεί ότι ανέκυψε τέτοιο ζήτημα κατά την έννοια του άρθρου 234 ΕΚ (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιανουαρίου 2006, C-344/04, International Air Transport Association κ.λπ., Συλλογή 2006, σ. I-403, σκέψη 28). Ειδικότερα, το εθνικό δικαστήριο μπορεί νομίμως να κρίνει ότι δεν χωρεί αμφιβολία ως προς το κύρος της επίμαχης κοινοτικής πράξεως και ότι, επομένως, δεν υπάρχει λόγος να ερωτηθεί συναφώς το Δικαστήριο. Έτσι, κρίθηκε ότι το οικείο δικαστήριο μπορεί να εξετάζει το κύρος κοινοτικής πράξεως και, αν κρίνει αβάσιμους τους λόγους ανισχύρου που επικαλούνται ενώπιόν του οι διάδικοι, να απορρίπτει τους λόγους αυτούς αποφαινόμενο ότι η πράξη είναι καθ' όλα έγκυρη. Πράγματι, ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, δεν θίγει την υπόσταση της κοινοτικής πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1987, 314/85, Foto-Frost, Συλλογή 1987, σ. 4199, σκέψη 14).

38 Στην προκειμένη περίπτωση, τα αυστριακά δικαστήρια έκριναν κατά την άσκηση της αποκλειστικής αρμοδιότητας που διαθέτουν σχετικώς ότι οι λόγοι τους οποίους προέβαλαν οι ενάγοντες προς αμφισβήτηση του κύρους της πρώτης και της τέταρτης οδηγίας περί εταιριών δεν δικαιολογούν την υποβολή ενώπιον του Δικαστηρίου προδικαστικού ερωτήματος περί εκτιμήσεως του κύρους των επίμαχων διατάξεων των εν λόγω οδηγιών.

39 Δεν απόκειται στο Πρωτοδικείο, όμως, να εκτιμήσει, στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως, τη σκοπιμότητα της αποφάσεως αυτής. Η αποδοχή του παραδεκτού της υπό κρίση αγωγής θα παρείχε εξάλλου στους ενάγοντες τη δυνατότητα να παρακάμψουν τόσο την απόρριψη, από τα εθνικά δικαστήρια, τα μόνα προς αυτό αρμόδια, των αιτημάτων τους περί ακυρώσεως των εθνικών αποφάσεων επιβολής χρηματικών ποινών όσο και την άρνηση, που τα ίδια δικαστήρια αντέταξαν σ' αυτούς, να παραπεμφθεί η υπόθεση ενώπιον του Δικαστηρίου, δυνατότητα η οποία θα παραβίαζε την ίδια την αρχή της δικαστικής συνεργασίας επί της οποίας στηρίζεται η διαδικασία υποβολής αιτήσεως για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως. Πρέπει να επισημανθεί, συναφώς, ότι οι ίδιοι οι ενάγοντες ανέφεραν, στα δικόγραφά τους και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι θεωρούν την αγωγή τους ως το μόνο μέσο που διαθέτουν πλέον προκειμένου να απευθυνθούν απευθείας στον κοινοτικό δικαστή ώστε να προβεί αυτός σε εκτίμηση του κύρους των επίμαχων διατάξεων, πράγμα που συνιστά καταστρατήγηση του ίδιου του σκοπού της αγωγής αποζημιώσεως.

40 Ως εκ περισσού, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι ορθώς έκριναν τα αυστριακά δικαστήρια ότι δεν χωρεί αμφιβολία περί του κύρους της πρώτης και της τέταρτης οδηγίας περί εταιριών.

41 Συγκεκριμένα, πρέπει να υπομνησθεί ότι η επιχειρηματολογία των εναγόντων στηρίζεται, πρώτον, στην κατ' αυτούς προσβολή της προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου, παραβίαση των αρχών του ελεύθερου ανταγωνισμού και της αναλογικότητας, καθώς και του δικαιώματος της ιδιοκτησίας και της συνακόλουθης «αρχής της ιδιωτικής αυτονομίας», δεδομένου ότι, κατά την επ' ακροατηρίου

συζήτηση, το Πρωτοδικείο σημείωσε την παραίτηση από τις αιτιάσεις που αντλούνται από την παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως, της ελευθερίας εγκαταστάσεως και της ελεύθερης ασκήσεως οικονομικής δραστηριότητας. Δεύτερον, οι ενάγοντες επικαλούνται την ύπαρξη προσβολής του δικαιώματος προστασίας των προσωπικών δεδομένων και παραβιάσεως του φορολογικού απορρήτου. Τρίτον, ισχυρίζονται ότι οι επίμαχες διατάξεις παραβιάζουν το δικαίωμα κάποιου να μην καταθέσει στοιχεία εις βάρος του. Τέλος, τέταρτον, οι ενάγοντες προβάλλουν έλλειψη νομικής βάσεως των επίμαχων διατάξεων και παράβαση του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο ζ', ΕΚ.

42 Όσον αφορά, πρώτον, τις αιτιάσεις που αντλούνται από την προσβολή της προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου, την παραβίαση των αρχών του ελεύθερου ανταγωνισμού και της αναλογικότητας, καθώς και την προσβολή του δικαιώματος της ιδιοκτησίας, αρκεί να υπομνησθεί ότι, με τη διάταξη Springer, το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να αποφανθεί, κατ' ουσίαν, επί του κύρους της οδηγίας 90/605/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Νοεμβρίου 1990, για την τροποποίηση του πεδίου εφαρμογής των οδηγιών 78/660/ΕΟΚ και 83/349/ΕΟΚ περί των ετησίων και περί των ενοποιημένων λογαριασμών αντιστοίχως (ΕΕ 1990, L 317, σ. 60), σε συνδυασμό με το άρθρο 47 της τέταρτης οδηγίας περί εταιριών, η οποία οδηγία 90/605 επεκτείνει την υποχρέωση δημοσιότητας που απορρέει από την τέταρτη οδηγία περί εταιριών στις ομόρρυθμες και ετερόρρυθμες εταιρίες. Η συλλογιστική την οποία ανέπτυξε συναφώς το Δικαστήριο ισχύει, κατ' ουσίαν, και για την περίπτωση των κεφαλαιουχικών εταιριών και προκειμένου περί των αιτιάσεων των εναγόντων, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο.

43 Επ' αυτής της βάσεως, πρέπει, επομένως, να θεωρηθεί ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι επίμαχες υποχρεώσεις δημοσιότητας έχουν αρκούντως άμεσο και ουσιαστικό αντίκτυπο στην άσκηση των δικαιωμάτων που επικαλούνται οι ενάγοντες, ο περιορισμός τον οποίο ενέχουν, ιδίως ο σχετικός με το δικαίωμα μιας επιχειρήσεως να μπορεί να διαφυλάσσει το απόρρητο ορισμένων δυνάμει ευαίσθητων δεδομένων, φαίνεται, εν πάση περιπτώσει, σαφώς δικαιολογημένος. Συγκεκριμένα, αφενός, τα μέτρα που θεσπίσθηκαν με την πρώτη και την τέταρτη οδηγία περί εταιριών επιδιώκουν τον διπλό σκοπό γενικού οικονομικού συμφέροντος του άρθρου 44, παράγραφος 2, στοιχείο ζ', ΕΚ, δηλαδή την προστασία των τρίτων από τους οικονομικούς κινδύνους που ενέχουν οι μορφές εταιριών που δεν παρέχουν στους τρίτους ως εγγύηση παρά μόνον την εταιρική περιουσία τους και τη διαμόρφωση εντός της Κοινότητας ισοδυνάμων ελαχίστων νομικών προϋποθέσεων όσον αφορά την έκταση των οικονομικών πληροφοριών που γνωστοποιούνται στο κοινό από ανταγωνιστικές εταιρίες. Αφετέρου, η ενδεχόμενη βλάβη που θα προέκυπτε από τις

υποχρεώσεις που επιβάλλονται από αυτές τις διατάξεις σχετικά με τα θέματα δημοσιότητας είναι περιορισμένης φύσεως, καθώς είναι αμφίβολο αν με τους κανόνες αυτούς μπορεί ενδεχομένως να μεταβληθεί η ανταγωνιστική θέση των ενδιαφερομένων εταιριών. Τέλος, οι ίδιες οι διατάξεις της τέταρτης οδηγίας περί εταιριών, ιδίως δε αυτές των άρθρων 11, 27, και 44 έως 47, προβλέπουν τη δυνατότητα μειώσεως των πληροφοριών που πρέπει να περιλαμβάνονται στους ετήσιους λογαριασμούς και στην έκθεση διαχειρίσεως των εταιριών που δεν υπερβαίνουν τα αριθμητικά όρια ορισμένων κριτηρίων, καθώς και τη δημοσιότητα των λογαριασμών των εταιριών αυτών, ενώ το άρθρο 45 της οδηγίας αυτής έχει ιδίως ως σκοπό την αποφυγή της προκλήσεως σοβαρής ζημίας στις οικείες επιχειρήσεις εξαιτίας της δημοσιοποιήσεως ορισμένων δεδομένων. Επίσης, κατά το άρθρο 46 της εν λόγω οδηγίας, οι ενδείξεις που πρέπει οπωσδήποτε να περιλαμβάνονται στην έκθεση διαχειρίσεως μπορούν να δοθούν κατά τρόπο γενικό (βλ., στην κατεύθυνση αυτή, διάταξη Springer, σκέψεις 49 ως 55).

44 Κατά συνέπεια, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι επίμαχες διατάξεις ενδέχεται να θίγουν, σε ορισμένο βαθμό, την προστασία του επαγγελματικού απορρήτου, την αρχή του ελεύθερου ανταγωνισμού και το δικαίωμα ιδιοκτησίας, οι υποχρεώσεις που επιβάλλουν στις οικείες εταιρίες δεν συνιστούν δυσανάλογη και ανεπίτρεπτη παρέμβαση που θίγει την ίδια την υπόσταση των δικαιωμάτων αυτών και, άρα, δεν μπορούν να θεωρηθούν δυσανάλογες προς τον σκοπό γενικού συμφέροντος του άρθρου 44, παράγραφος 2, στοιχείο ζ΄, ΕΚ. Το αυτό ισχύει και προκειμένου περί της κατά τους ενάγοντες προσβολής του δικαιώματος στην προστασία των προσωπικών δεδομένων, η οποία περιλαμβάνει και την προστασία του φορολογικού απορρήτου, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξετασθεί η ύπαρξη ενός θεμελιώδους δικαιώματος προστασίας των προσωπικών δεδομένων υπέρ των νομικών προσώπων.

45 Καθόσον οι ενάγοντες επικαλούνται, δεύτερον, προσβολή του δικαιώματος προστασίας των προσωπικών δεδομένων όσον αφορά τα προσωπικά τους εισοδήματα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αν και τα στοιχεία του λογαριασμού αποτελεσμάτων, η δημοσίευση των οποίων κατέστη υποχρεωτική με την πρώτη και την τέταρτη οδηγία περί εταιριών, πρέπει να αναφέρουν τις δαπάνες προσωπικού [ιδίως μισθούς, ημερομίσθια και κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές, κατά το άρθρο

23, παράγραφος 6, στοιχεία α΄ και β΄, και το άρθρο 24, παράγραφος 3, στοιχεία α΄ και β΄, της τέταρτης οδηγίας περί εταιριών], καθώς και τα ποσά που δόθηκαν ως αμοιβή στα μέλη διοικητικών, διαχειριστικών και εποπτικών συμβουλίων (άρθρο 43, παράγραφος 1, σημείο 12, της τέταρτης οδηγίας περί οδηγιών), οι οδηγίες αυτές ουδόλως επιβάλλουν τον προσδιορισμό της ταυτότητας των προσώπων που είναι οι δικαιούχοι των εισοδημάτων αυτών και δεν καθιστούν, καταρχήν, δυνατό τον προσδιορισμό των προσώπων αυτών. Ειδικότερα, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι το εν λόγω άρθρο 43, παράγραφος 1, σημείο 12, προβλέπει ρητά ότι οι οικείες αμοιβές πρέπει να αναφέρονται συνολικά για κάθε κατηγορία. Οι ενάγοντες παραδέχθηκαν τα γεγονότα αυτά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, αλλά υποστήριξαν ότι, αφενός, στην περίπτωσή τους, το διοικητικό συμβούλιο των εμπλεκομένων εταιριών απαρτίζεται από ένα μοναδικό μέλος, δηλαδή τον M. Danzer και, αφετέρου, οι εταιρίες αυτές έχουν μόνον δύο διαχειριστές, δηλαδή τον M. και την H. Danzer. Δεδομένου ότι το Firmenbuch (μητρώο εταιριών τηρούμενο από τα αρμόδια δικαστήρια στην Αυστρία) αναφέρει την ταυτότητα των εταίρων και διαχειριστών των εταιριών, καθίσταται εμμέσως δυνατός ο προσδιορισμός των εισοδημάτων των εναγόντων.

46 Αν υποτεθεί ότι οι περιστάσεις αυτές έχουν αποδειχθεί, αρκεί να επισημανθεί ότι δεν είναι το άρθρο 43, παράγραφος 1, σημείο 12, της τέταρτης οδηγίας περί εταιριών αυτό που οδηγεί, αυτό καθεαυτό, στη δημοσιοποίηση των αμοιβών των εναγόντων και, επομένως, στην προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων των οποίων έγινε επίκληση, αλλά το γεγονός ότι, αφενός, η ταυτότητα των εταίρων και διαχειριστών των εταιριών αποτελεί αντικείμενο δημοσιεύσεως στο Firmenbuch και, αφετέρου, το ότι ο M. Danzer είναι το μοναδικό μέλος του διοικητικού συμβουλίου των εμπλεκομένων εταιριών, ενώ ο ίδιος και η H. Danzer είναι οι μοναδικοί διαχειριστές τους. Έτσι, η δημοσιοποίηση των αμοιβών των εναγόντων ενδέχεται να καταστεί δυνατή εξαιτίας του συνδυασμού διαφόρων παραγόντων που είναι ξένοι προς τα όσα επιβάλλουν οι επίμαχες διατάξεις. Κατά συνέπεια, η ενδεχόμενη ζημία την οποία θα μπορούσαν να υποστούν οι ενάγοντες εξαιτίας της επιβληθείσας από τις επίμαχες διατάξεις υποχρεώσεως δημοσιότητας δεν μπορεί να αποδοθεί άμεσα στις διατάξεις αυτές.

47 Τρίτον, ως προς την προβληθείσα με το υπόμνημα απαντήσεως προσβολή του δικαιώματος κάποιου να μην καταθέτει στοιχεία εις βάρος του, το οποίο προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 1, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των

Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (στο εξής: ΕΣΔΑ), που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, χωρίς καν να είναι αναγκαίο να τεθεί ζήτημα ως προς το παραδεκτό αυτής της επιχειρηματολογίας, καθώς συνδέεται στενά με μια από τις αιτιάσεις που περιέχονται στο δικόγραφο της αγωγής, αρκεί να επισημανθεί ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι υφίσταται τέτοιο δικαίωμα υπέρ των νομικών προσώπων, η δυνατότητα εφαρμογής του προϋποθέτει την ύπαρξη ποινικής κατηγορίας, εν ευρεία εννοία, η οποία ορίζεται, κατά το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, ως η επίσημη κοινοποίηση, στην οποία προβαίνει η αρμόδια αρχή, της κατηγορίας ότι διαπράχθηκε ποινική παράβαση, αν και σε ορισμένες περιπτώσεις η έννοια αυτή περιλαμβάνει και άλλα μέτρα που συνεπάγονται μια τέτοια κατηγορία και τα οποία έχουν επίσης σημαντικές επιπτώσεις επί της καταστάσεως του υπόπτου (Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1984, Oztürk κατά Γερμανίας, σειρά Α, αριθ. 73, § 55).

48 Επιβάλλεται όμως η διαπίστωση ότι η υποχρέωση δημοσιεύσεως των ετησίων λογαριασμών που, γενικώς, επιβάλλουν οι επίμαχες διατάξεις στις εμπλεκόμενες εταιρίες δεν συνδέεται καθόλου με ποινική κατηγορία εις βάρος των εναγόντων και δεν συνεπάγεται, αυτή καθεαυτή, καμία κατηγορία κατά αυτών. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι ενάγοντες δεν μπορούν να επικαλεσθούν την ιδιότητα του κατηγορουμένου ή του υπόπτου κατά την έννοια της προπαρατεθείσας νομολογίας. Κατά συνέπεια, δεν μπορούν να επικαλεσθούν υπέρ αυτών το δικαίωμα κάποιου να μην καταθέτει στοιχεία εις βάρος του.

49 Τέλος, τέταρτον, όσον αφορά την προβαλλόμενη έλλειψη νομικής βάσεως των επίμαχων διατάξεων και την παράβαση του άρθρου 44, παράγραφος 2, στοιχείο ζ', ΕΚ, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι αιτιάσεις αυτές αφορούν κανόνα δικαίου που σκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων σε ιδιώτες, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι στηρίζονται στην εσφαλμένη υπόθεση ότι μια οδηγία περί συντονισμού δεν μπορεί να δημιουργήσει νέες διατάξεις οι οποίες δεν υπήρχαν προηγουμένως στις έννομες τάξεις των κρατών μελών. Συγκεκριμένα, ο στόχος του συντονισμού των νομοθεσιών έγκειται, προκειμένου περί των οδηγιών που στηρίζονται στο άρθρο 44 ΕΚ, στην άρση των εμποδίων στην ελευθερία εγκαταστάσεως, τα οποία

οφείλονται στις αποκλίσεις μεταξύ των ρυθμίσεων των διαφόρων κρατών μελών, με τη διαμόρφωση, εντός της Κοινότητας, προκειμένου ειδικά περί του σκοπού του άρθρου 44, παράγραφος 2, στοιχείο ζ΄, ΕΚ, ισοδυνάμων ελαχίστων νομικών προϋποθέσεων όσον αφορά την έκταση των οικονομικών πληροφοριών που γνωστοποιούνται στο κοινό από ανταγωνιστικές εταιρίες. Η επιδίωξη του σκοπού αυτού μπορεί να συνεπάγεται, για τα κράτη μέλη, τόσο την κατάργηση ορισμένων εθνικών διατάξεων όσο και τη θέσπιση νέων διατάξεων σύμφωνα με τους στόχους που τέθηκαν με την εν λόγω οδηγία, προκειμένου να δημιουργηθεί ένα ισοδύναμο νομοθετικό, κανονιστικό και διοικητικό πλαίσιο στο σύνολο του εδάφους της Κοινότητας.

50 Όσον αφορά το επιχείρημα των εναγόντων ότι μόνον ο κανονισμός, σε αντίθεση με την οδηγία, καθιστά δυνατή τη θέσπιση από την Κοινότητα κανόνων που δεν υφίσταντο προηγουμένως στην έννομη τάξη των κρατών μελών, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι πρόκειται για απλό ισχυρισμό στερούμενο παντελώς νομικού ερείσματος. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 249, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, ΕΚ, η διαφορά μεταξύ κανονισμού και οδηγίας έγκειται στο ότι ο πρώτος είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε όλα τα κράτη μέλη, ενώ η δεύτερη δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, αφήνει όμως στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών την επιλογή του τύπου και των μέσων. Η διάκριση την οποία επιχειρούν οι ενάγοντες αναλόγως της υπάρξεως ή της απουσίας προϋφιστάμενων εθνικών διατάξεων στερείται προδήλως οιουδήποτε ερείσματος.

51 Από το σύνολο των προεκτεθέντων συνάγεται ότι οι αιτιάσεις των εναγόντων ουδόλως είναι ικανές να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη νομιμότητα των επίμαχων διατάξεων και, άρα, ορθώς έκριναν τα αυστριακά δικαστήρια ότι η ενώπιόν τους αμφισβήτηση του κύρους των διατάξεων αυτών δεν δικαιολογεί αφεαυτής την υποβολή προδικαστικού ερωτήματος ενώπιον του Δικαστηρίου.

52 Εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, για τους προεκτεθέντες με τις σκέψεις 41 ως 50 λόγους, η υπό κρίση αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί και ως αβάσιμη. Δεδομένου ότι οι ενάγοντες δεν κατόρθωσαν να αποδείξουν τον παράνομο χαρακτήρα των επίμαχων διατάξεων, η θέσπιση των τελευταίων από το Συμβούλιο δεν συνιστά, στην πράξη, υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά ικανή να στοιχειοθετήσει την ευθύνη της Κοινότητας. Αυτό ισχύει κατά μείζονα λόγο, όπως έχουν κρίνει το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο στον τομέα της ευθύνης της Κοινότητας λόγω της υπάρξεως νομοθετικών πράξεων που εκφράζουν επιλογές οικονομικής πολιτικής, για την επεξεργασία των οποίων τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως (απόφαση Zuckerfabrik Schöppenstedt κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα στη σκέψη 27, σκέψη 11· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1995, T-481/93 και T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 81, της 15ης Απριλίου 1997, T-390/94, Schröder κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-501, σκέψεις 62 και 63, και της 20ής Φεβρουαρίου 2002, T-170/00, Förde-Reederei κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-515, σκέψη 46), από τη στιγμή που ο παράνομος χαρακτήρας μιας οδηγίας περί συντονισμού δεν αρκεί από μόνος του για να θεμελιώσει την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας, η οποία στοιχειοθετείται μόνον εάν υφίσταται κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου που αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες (βλ., στην κατεύθυνση αυτή, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 18ης Απριλίου 1991, C-63/89, Assurances du crédit κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-1799, σκέψη 12, και της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 42).

53 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη και, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμη, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να γίνει δεκτό το αίτημα των εναγόντων περί διενέργειας πραγματογνωμοσύνης.

Επί των δικαστικών εξόδων

54 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι ενάγοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικασθούν στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα του Συμβουλίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αγωγή.

2) Οι ενάγοντες φέρουν τα έξοδά τους καθώς και τα έξοδα του Συμβουλίου.

Jaeger Tiili Czúcz

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 21 Ιουνίου 2006 .

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

E. Coulon M. Jaeger